

ברכת תערובות שני מינים

שוע"ר סי' רב

כג שהמושק"ט (אגוז) והשכר אינן נבללים זה בזה, אלא המושק"ט עומד בעינו בתוך השכר, אין לילך אחר רוב שכר אלא אם כן היה מתבשל עמו.

שוע"ר סי' ריב

א כל שהוא עיקר ועמו טפילה מברך על העיקר ופוטר את הטפילה בין מברכה ראשונה בין מברכה אחרונה.

אין צריך לומר אם הטפילה מעורבת עם העיקר כגון כל תערובת ב' מינים שהאחד הוא עיקר והב' אינו אלא לתקנו ולהכשירו או אפילו שניהם עיקר אלא שהאחד מרובה והאחד מועט שהרוב נחשב עיקר והמועט טפל או בתערובת ממשות דגן שאפילו הוא מועט נחשב עיקר.

ואפילו אינו מעורב ממש עם הטפל אלא שנעשה על דעת לאכול שניהם יחד כגון עיסה ממולאת בפירות ואז אפילו אוכל הטפל לבדו אחר שבירך על העיקר א"צ לחזור ולברך.

ה מתחלת עשייתם יחד באפייה או בישול, שעל ידי זה נעשו כדבר אחד ממש לברכה, לענין שהעיקר פוטר את הטפל אף אם אוכלו אחר כך לבד.

סדר ברכת הנהנין פ"ג

(א) תערובות שני מינים שהן מעורבין יחד ואין ברכותיהם שוות אם ... שניהם עיקר אם אחד מהם הוא הרוב הרי זה נחשב עיקר והמיעוט נחשב טפל ובטל לגבי הרוב.

(ב) מין דגן הואיל ונקרא מזון הוא חשוב עיקר לעולם שאפילו רוב התבשיל דבש או מינים אחרים ומיעוטו מאחד מחמשת המינים ... הוא נעשה עיקר ומברך עליו בורא מיני מזונות וברכה אחת מעין ג'.

(ז) ועיסה שיש בה מילוי בשר ודגים וגבינה ופירות וכיוצא בהם נעשה המילוי טפילה לעיסה ונפטר בברכת העיסה ... אפילו אוכל אחר כך המילוי לבדו.

(ט) פת הבאה בכיסנין ... אם שורה אותה ביין או יי"ש ושאר משקים אין צריך לברך על המשקה הבלוע בה ולא על משקה שעל גבה כגון שמטבל בדבש ואוכל.

סדר ברכת הנהנין פ"ז

(י) תבשיל (שהוא עשוי לאכילה) הנעשה מתערובת דבש ומינים אחרים ... הולכים אחר הרוב, ואם הרוב הוא דבש הוא עיקר ופוטר את הפירות, אפילו אינם כתושים ומעורבים עמו אלא עומדים בעינם בתוכו, כיון שנתבשלו יחד ונעשו תבשיל אחד. והוא הדין לשאר משקין.

(יט) וכל זה במרק שנתבשל בו המאכל או שנשרה בו עד שנתן בו טעם, אבל אם לא נשרה בו אלא שעירבן לאכלם יחד ... אם כוונתו על שניהם אין הולכים בו אחר הרוב אלא מברך על שניהם, תחלה על המאכל ויאכל ממנו מעט ואחר כך שהכל נהיה בדברו על המרק. ואפילו אם המאכל הוא מין דגן אינו נחשב עיקר לפטור המרק בברכתו, לפי שאף מין דגן עצמו שנעשה רך וראוי לשתיה כמרק אין מברכין עליו בורא מיני מזונות (כמו שנתבאר בפ"א).

משנה ברורה (סי' ריב ס"ק א)

אפילו שניהם עיקרים אלא שהאחד מרובה מחבירו, הרוב הוא העיקר ... ואפילו כל מין ומין עומד בפני עצמו וניכר, נמי בתר רוב אזלינן.

חיי אדם (כלל נא סי"ג)

ודוקא בענין שאין המעט ניכר. אבל אם כל אחד ניכר לעצמו ואינו נעשה לטפל, מברך עליו כל אחד ברכתו הראויה לו.

מסגרת השלחן (סי' נד ס"ו)

ומה שכתב רז"ש סי' ר"ב [סי"ג] במרק לחלק אם נתבשל עימו אם לאו, יש לומר דרק במרק הוא כן, כיון שהוא דבר לח אינו מתערב עם דבר גוש, כמ"ש שם סכ"ג. וגם מ"ש בסוס"י רד בדבש, הוא גם כן מטעם זה, כמו שכתב שם והוא הדין לשאר משקין.

לקוטי מהרי"ט (פ"ג ס"ק ד)

לא הבנתי שום חילוק דדבר לח לא בטל לגבי מין דגן ודבר גוש יהי בטל, ולא ראיתי בשום מקום שיהי ראוי על זה.